

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΜΙΣΕΛ ΖΕΒΑΚΟ

Η ΚΑΤΑΡΑ ΤΗΣ ΠΕΘΑΜΜΕΝΗΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Και το αποτέλεσμα της ήταν το Εξής: Ζαλιώμενος ο Κορινθίαν έλαβε τη διαταγή να «εξομολογήσει» άμεσώς, και ν' αποσυρθεί στο μοναστήρι των Καπουκίνων, για να περιμένη διαταγές. "Όσο για τον άρχιεπίσκοπο άξιωματικά, διατάχθη κι ε' εκείνος να τρέξει παραιθής στη Βασιλίη, για να κρατήσει συντροφιά στον προηγούμενο συνάδελφό του!

—Μας κορόμβειε, αίνε, ο άρχιερός, ο Τραγκαθέ! Είπε ο καρδινάλιος, χαμογελλώντας, ποιητικά. Μας βελίλεγε... Τά μιάς βραδιά του έπιανε τα άλλα μιά, ενώ αϊτός που έφρασε να πισωθεί, είνε ελευθερός τώρα και γελεί εις θάρος μας!

—Σωστά! μουμιούρισε ο πάτερ-Ιωσήφ, σκεπτικώς. Αλλά ο Τραγκαθέλ είνε πολύ πιο έπιφοβός, από όσα τόν υβρίζει στην άρχή... Έχει ένα κηλο άπάντα του, το όποιο είνε θανάσιμα επικίνδυνο για τους Εχθρούς του...

—Ναι!... Έχει το σπαθί του, κ' είνε διδάσκαλος της Εφασκίας! Δέκαε, σκεπτικώς, έπίσης, ο καρδινάλιος.

—Δέν είνε το σπαθί του, α' ο τ' όλο για το όποιο μέλλω ε' είνε ζωηρό ο πάτερ-Ιωσήφ, Είνε η δύναμι του, από να κ'όν γελώσει τους Εχθρούς του!... Από μία σπαθία, είνεκα γλυτόκι κανέναν!... Αλλά από μία γελωτοποιήσι, ποτέ!... Η Γαλλία δέν πρέπει να γελή εις θάρος τόν άρχόντων της!... Την ημέρα που θα γίνω γελός α'ού, από μάλιστα του καού, είνε ασήμεινο κίβλος, εκκαμράτε!

Ο Ρασκάς έστρεψε τότε άποστολή, από φέρει που άρθώνει το κεφάλι του άπειλητικά... Ήταν Ιωρμάνος όπ' την κρηφή του γύσση και ανακαταλάει... Στήριξε τις γραβιές του από τραπέζι και θωβόλησε τη σκεπτική μετά το από μάλιστα του πάτερ-Ιωσήφ, μολγέρισε πηχτά!

—Ήσυχος, φίλε μου!... Όσο είνε ζουτερός, Εγώ, κανέναν δέν θα γελώ κοροβευτικά εις θάρος μου στη Γαλλία!... Λίκουσε... Ο σ ο ζ ω ε γ ω, ο κ δ α μ ο ς δ ε ν θ α γ ε λ α σ η ι...!

Ο Ρασκάς έστρεψε τότε άποστολή, από την όδω Άγιου Όι ναρίου, όπου θροακάνε τα μπουσπύρι των Καπουκίνων. Ήταν χαρομένο, για δύο λόγους. Πρώτος, γιατί σκεπώθηκε ο αντι-Ερλός των Κορινθίων κ' ύστερα γιατί τόν είχε αναγνώσει ο τρωαρός κείρος του.

Κι' ενώ έστρεψε, σκεπτόταν: —Είνε η αλήθεια, ότι ο Αθώος Τραγκαθέλ, με ζυμάνει διακόσιες πιστόλες, τις όποίες θα κέρδιζε με τη σύλληψή του... Είμαι λοιπόν άπέναντος και θα μένω για αρκετές ημέρες χωρίς πεντάρα, εξ αίτιας του... Μού φαίνεται όμως, πως κάτι το φητό ή πάγει μέσα σ' αυτό το γράμμα που μόθωσε ο γροβάνος!... Για κάποια δουλειά θα πρόκειται, από την όποία θα θύλαξο άρακτά αν την εκμεταλλευτώ έπιτη βεια!

Τέλος, έφτασε στο μοναστήρι, παρουσιάστηκε στον άναπληρωτή του Ιερομένου και τοβόωσε την επιστολή. Έκείνος την άνοιξε, αλλά διαβάροντας την, άνοιξε κίβλος να γαιωγέλι! —"Όσα θα παγάνουν καλά φαίνε α'! σκέφτηκε πρόλογιστο ο Ρασκάς.

Εξακολουθητικά γιωωγελώντας, ο άναπληρωτής του Ιερομένου, έγινε από Ρασκάς να τον ακολουθήσει. Άρχισαν να θωβόζουν μέσα σε κάτι αλειούσι, σπενούς και σκεπτικώς διαβόητους και να καταβάνουν αϊλούς θωβιές και σκαλοπέτια άμύτη.

Και Εσθνικά, ο Ρασκάς άνακλήθη, ότι αν άνακλήθουσε ο θείος τόν άναπληρωτή, τόν έαυτο τον θύω, τόν ακολουθήσει έπίσης, άδάρους, δύο γωνιστόμοι και ημισήλο καπουκίνου!

Άρχισε να τρέχει και να θάλλε μωρές (βέες από κεφάλι του)... Άλλά πριν προλάβη να κατασκαφή, η συνέθεσι προημιέικος, ο άναπληρωτής σάθηκε και τόν έβειξε μία ακουρωμένη αιδερότητα.

—Κοιτάστε μέσα! τόν ειπε συγγρόνος, με τό πιο μελιτώαχο όπ' τα όπάντα θλίσιτε γαιωγέλι του.

—Τι!... Πώς!... τράκισε έντρομος ο φτωχός Ρασκάς.

Οι δύο γωνιστόμοι καπουκίνου, βίως δέν γαιωγέλιαν. Κοιφώ από τις διαμαρτυρίες του, τόν θρωακόζον από τις ματάδες, τόν σθροαζον από πιστόλες στην άέρα και τόν πελαίον μέσα στη μαύρη έκελή και θωβόλησαν τρόπο του "Αβου. Τη σκεπτική της κατάσε άμέσως τόν Ρασκάς. Ή σκεπτικιστική θρωατή αν δειρότερα έφραξε κι' ο άναπληρωτής με τούς δύο ακολουθούς του γύρισαν πύα. Είω από φως και στη ζωή...

Ο Ρασκάς είχε άνακλήσει συχνά τόν Κορινθίαν να μάθω για τα τρωαρά από κελιά της φυλακής των καπουκίνων. Σίγαντα τόν είχε έπισκεφθή ο παρλόμεινος Κορινθίος, κάθε φράσι που τόν τιμωρόαζον οι προκείμενοί του για τούς εκτροματισμούς του κ' είχε καταβάνει να τα περιγράψει πιστά...

—Είπα, μάτε, φρέθηκε μέσα σ' αυτό το άπάντα γίως ο Ρασκάς και μόλις πέρασε η πρώτη διαδρόμη έντρομος, τόν άνακλήσει συχνά από θρωακόζον από... άποστολή περσθ'όν!

Και μεσοβρόχι γελώντας, αλλο και τρίγαντα, τα βόνασε τόν άπ' τη μανία:

—Πόσο θα φιλώεσθ, Εγώ μέσα... Πέντε ημέρες... Δέκα... Θα θύω έπιστολες, κίβλε!... Κι' τρία θύω, θα φροντίσω να ξεμυκαθώζω την έμφοροσύνη του καρδινάλιου, γιατί έβρω-κι' Ε-μώσι έντρομος!... άρακτά ένδοξότατος προημιέικος!

Ονειροπόλουμε: Είπα, άνακλήθη Εσθνικά, ότι το κελλί της φυλακής του ήταν τρωαρό! Ανεκλήθη Εσθνικά, ότι τα σκαβόνα του γινώσκον από φρήκη κι' ότι ο Ιωρμάνος τόν τρωαρό έ-φραξε τις ρίβες τόν μάλλιον τόν κρηρό!

—Βέε μου!... Γιατί λοιπόν αν τ' ό κελλί έμωαζε τ'όσο κίβλο με κείν άλλα κελιά της φυλακής και του μοναστηριού, όπως τόν τ'ό είχε περιγράψει ο Κορινθίος; Γιατί θωβόλιε κίβλο ο Ρασκάς το βέες!... Ότι ο Κορινθίος τ'ό-λεγε, πως το κελλί από όποιο τόν φυλάκων τ'όταν βέβαια είνε κελλί ένδοξότατο, αλλο τι ποφωρό τέλειότατον... Ήταν ελπίστωρος ήταν κάποιος φουατόν και μπορούσε κανέναν να κ'όν θω βολήσιτες για να περσινά ελπίστωρα η άνακλή φυλακισί του!

Άλλά ενώ έβό το κελλί... Κελλί φυλακής, καπουκίνου κολυμβήρον ήταν η θάρος και φυλακή θρωακόζου... Έβό, τ'ό σκεπτική ήταν πηχτά... "Ο γίωσι, ελπίστωρα... Έπίστωρα φημάει ότι έμωσι κίβλο, θα σκεπτικιστικώς όπάντα από τις γύρις τ'όσο... Κι' από κανέναν θω-ρμώ, έπιτα κι' ένδοξότατο, από τ'όταν έβω ζωή τόν διαβόηρον ή-π'όροζον δέν έφτασε ως έκεί μέρα...

Σίγαντα ήταν ο "Αθός, από το κελλί!

Τρωαρόνος σε μία γωνιά ο Ρασκάς, και με κίβλο τ'ό μάλιστα του, γιατί δέν τόν γαιωγέλιαν από πίστες μέσα από θωβόλιτο σκαβόζον τόν κελλίόζου τόν προσπαθούσε πως να νικήση τη

"Είω γηραίο σιδερόπρωτος σιμαροφόλος φρωαρός..."

λους!

Η Μαρία ντέ Σεθρέζ ήταν έτοιμη να θαδίστη προς τη μάχη, διακινδυνεύοντας και τη ζωή της ακόμη... Η γυναίκες, όταν αποφασίζουν να δράσουν, ξεπερνούν τους άνδρες σε τόλμη και σε θυσίες...

Ξαναμμένη, ανυπόμονη, με καρδιοχτύπι ή δούκισσα, ήταν πιο θελκτική ακόμα. Φλογερά πάθη άλληλοσυγκρουόντουσαν στην ψυχή της. Σκεπτόταν:

Και να νικήση ακόμη η Άντισ, έγω θα ξεακολουθήσω μέχρι τέλους τον άγωνα!... Μήπως δεν έχω στη διάθεσί μου, ένα όργανο πιστό και σίγουρο;

Και λέγοντας μέσα της αυτά τα λόγια, λοζοκτύπησε με συγκίνηση τον κόμητα ντέ Σαλαί. Άλλα τό άνοπομο και ιεσρό προσώπο του, τό τόσο όρασο κ' όφειρφοσο, τό εβθε τόσο ετύχημένο άπ' τη λατρεία που τό φώτιζε—λατρεία άποκλειστικά γι' αυτήν!—ώστε ή δούκισσα σκίρτησε και σκέφτηκε ζωνά με καρδιοχτύπι:

Μέ λατρεύεις!... Τι είνε όμως για μένα, στην πραγματικότητα, τα, δ θελκτικά αυτός κόμη;... Είνε άραγε κάτι που τό άγαπό κ' έγω ή είνε ένας σπαθί, τό όποιο μπορώ να μεταχειριστώ για τους σκοπούς μου άπως θέλω;

Ένοιωθε τώρα ή δούκισσα ότι γλώμιζε. Κι' ένοιωθε επίσης την ψυχή της, να κυσταράζεται από θλίψη πένθιμη. Ξαναμουρμούριζε:

—Έγω, πολλούς που μ' άγαπησαν κι' άγάπησα, στη ζωή μου!... Άγάπησα μέχρι τρέλας—ή τουλάχιστον πιστεύω τότε, ότι άγάπησα—έτσι—τόν λόρδο Χόλλαντ!... Ο λόρδος εκείνος που έμεινε δέξαστος, έστω κι' άν νόν διαδέχτηκαν κατόπιν στην καρδιά μου πλήθος άλλων άγαπημένων... Ο Σαλαί δέν είνε έραστής μου!... Μ' άγαπάει από καιρό, αλλά έγω δέν ένοιωθα συγκίνηση γι' αυτόν ως τώρα!... Μά τώρα... Τώρα... Γιατί είμαι γλυκά παραγμένη, τώρα... Γιατί δοκιμάζω τώρα, τη συγκίνηση εκείνη της πρώτης μου άγάπης, καθώς αντίκριζω τον Σαλαί... Μήπως τόν άγαπό πραγματικά... Μήπως ή καρδιά μου άρχίζει πάλι ν' άγαπάει, όπως άγάπησα—μά φοβά, και τόσο έντονα—τόν λόρδο Χόλλαντ;

—Άπλωσε τό χέρι της κι' έσφιξε τυφεκάρι τό χέρι τόο Σαλαί. Και μέ την πιο γλυκεία φωνή της, τού έπτε:

—Τι σκέπτεστε άγαπητέ κόμη;... Μήπως σκέπτεστε, άραγε, τη μεγάλη μας άπιστολή, και τους όμηλους σκοπούς μας, στους όποιους παίζετε κι' έσεις έναν τόσο λαμπρό ρόλο;... Άδριο... σήμερα... άποψε... σε λίγες στιγμές ίσως, καρδίες άρροδες και ροιμαλία σπα βοφόρα μπράτσα θα συσπειρωθούν γύρω άπ' τη βασιλίσσα!... Ο Κουδέ, άρχισ να σκέπτεται πάλι, πως θα κερδίση την ενδοία της ενάδ!... Ο Ντεκεράν, ραδιουργός για δικό του λογαριασμό κι' άρεκέλι... Ο Βανδούμ σκέπτεται να άποσπάση ή Βρετανία άπ' τη Γαλλία, και να ίδρύση εκεί δικό του βασίλειο!... Βλέπετε, κόμη;... Άν όπαρουν πολλές άποφάσεις καρδίες, λίγες όμως είνε ή άληθινά άφωσιωμένες κι' άνοτερόθουλες!...

—Έσεις κόμη, τι είνε... Είστε μια άφωσιωμένη καρδιά... Μπορεί να είνε σίγουρη ή βασιλίσσα, ότι έσεις δικό θεϊχίτη ένα ελκικρές στήριγμά της, στην περίπτωση που δ θεϊχός Γάστωρ του Άνζού θέλησει να την έγκαταλείψη!... Κι' έγω... έγω ή βία έπιση, εκτεθειμένη καθώς είμαι σε τόσοσ συγκρούς κινδύνους, μπορώ να ύπολογιζώ σε σας... Μά τι σκέπτεστε, λοιπόν;

—Ο νεαρός εύπατρθης ανατοίχιαζε... Η μεγατυική φωνή της δούκισσας είνε σωπήςε τώρα... Οτέσος, ό μελωδικός της τόος ντέ ξεακολουδούσαν, να άντηχούν άκούη σι' αυτήν τοο κόμητος... Κι' αυτός, με μισόκλειστα μάτια, άκουσε γλωμοδ τους—τελευταίους ήχους της λατρευτής εκείνης άρμονίας...

Τέλος, φάνηκε να ζυμνά άπ' τη ζωντεια του. Και με φωνή τρομερή, ριχνόντας ένα βέμμα άπερτάτη λατρείας στη θελκτική σείσηνα, έπτε:

—Κυρία, σκεπτόμουν τό έξής: Πιστεύω ως τώρα, ότι σας άγαπούσα!... Μά δέν σας άγαπό!... Σας λατρεύω... Όρκίζομαι όλοψυχα στο Θεό, ότι σας λατρεύω κι' ότι είμαι δικός σας!...

—Κυρία, δ καρδιώδους Ρισελιέ μ' εδεργόντας πάσα πολλές φορές, και μωδώς πολλές τιμές και δέξίματα... Ο βασιλέως μας, ή μεγαλειότη του δ Λουδοβίκος 13ος, με δίδοι—Πρότον Εόπατρθή των Άνακτόρων—και μια δειγνεί πάντα σπορή εξαιρετική... Σκεπτόμουν λοιπόν, κυρία, ότι δ φέλιω δλόκληρη την ΕΥΓΙΝΟΜΟΖΥΝΗ μου στον καρδιώλο, κ' ή δλόκληρη της ΑΦΟΣΙΩΣΙΣ μου στον βασιλέα!... Σκεπτόμουν, ότι ήταν ΑΤΙΜΙΑ να προδώσω τον καρδιώλο, κι' ΕΓΚΑΗΜΑ οσωπό να προδώσω τον βασιλέα!...

—Κυρία, σκεπτόμουν τόσοσ ήμελες, ότι είμαι πανομητικά ένας άτιμος κι' ένας έγκλημμάσις!... Ένώ πόδιναν τον εδεργότη μου καρδιώλο, κι' ένώ παροσάξα την πίστι μου ως εόπατρθιου προς τον βασιλέα— μπλεγμένος καθώς ήμουν κι' είμαι στη συννομοσία αυτή—ώστόσο, έιχα τη θραού-

τητα να έπισκέπτομαι τον ένα τό πρώτ και τον άλλον τό βρόδυ, με γαλήνιο τό μέτωπό μου κι' όπερήφανα όφωμένο τό κεφάλι μου!

... Επομένως, κυρία, είμαι ένας άτιμος κι' όποκρήτης, και τό νοιώθω καλά αυτό τό πράγμα!... Και σκεπτόμουν, κυρία, ότι για να σας κερδίσω, για να φτάσω κοντά σας, θα ήμουν ίκανός να κυλιώτο ως γεωτρήτρη άκόμη λάσπη!... Θα ήμουν ίκανός να γίνω πώ άτιμος άκόμη, και πώ προδότης, και πώ έπίορκος, για να είχα—ως άμοιή τοο κατατήματός μου αυτού τοο ελκτρού—ένα γλυκό σας βέμμα!

Νοιώθετε τώρα τόσο άφάνταστα σας λατρεύω, κυρία... Άπ' όλους τους εόπατρθες, είμαι δ μόνος που δέν έχω τό δικαιοσω να συναμώτο!... Κι' όμως είμαι δ πιο πρόθυμος άπ' όλους συναμώτες, προς χάριν σας!...

—Άλλοι, κυρία, πρόσφεραν την καρδιά τους, την ψυχή τους, τη ζωή τους!... Έγω, κυρία, έκανα την πιο μεγάλη και την πιο φριχτή θυσία, και φάνηκα άπεινάτι σας πώ γενναϊώδους άπ' όλους αυτούς μαζί!... Και τούτο, γιατί έγω σας πρόσφερα την Τιμή μου, τη Υπερηφάνια μου, τον Χαρακτήρα μου τον άνδρικό!...

—Κυρία, αυτό έχω να σας πώ!... Με ρωτήσατε άν μπορείτε να ύπολογιστε σε μένα!... Τά σας σας έπτα, μου φανεται ότι άποτελούν μια εδλογάτη άπάντησι!...

Κυρία, μέ ρωτήσατε τι σκέπτομαι!... ΑΥΤΑ σκεπτόμουν και σκέπτομαι, κυρία!

Η δούκισσα ντέ Σεθρέζ, οποίσησε κι' άνατριχίαζε... Κάτι, τό όποιο όπτε ύποαπεινώνουν, και ή θελκτική σείσηνα, σάμηνε συγκλωστικά μέσα στα στήθη της, και την τράθηξε άδυνηρά...

Σκέφτηκε μωδισιασμένη, έντρομη:

—Θέω μου, τι είν' αυτό;... Γιατί με συγκίνησε τόσο βαθεία, ή άγρία άφοσίωση αυτού τοο νέου;... Μά έγω όποκρινόμενος τόσο καιρό, άπέανάτη του!... Έβλεπα σ' αυτόν, μονάχα ένα όργανο τό φιλοδούξην σκοπόν μου!... Σκόπια να τον στείλω και στο θάνατο άκόμη, άρεκέ αυτό να ξευτηρετώσε τά σχέδιά μου!... Γι' αυτό φροντίζα ως τώρα να τον ξετραλλάνω, παίζοντας άπέανάτη του με καρδιώλια έρωτός!... Και τώρα... Μήπως πισόστηκα, Θεέ μου, στα βία μου τα δίχτυα;... Άλλοιώς, γιατί νιώθω τώρα τόσοσ πόνος, όσο σκεπτόμαι πως μπορεί να σκοτιώθη αυτός δ δυστυχισμένος νέος... Γιατί διατώξω τώρα, να τον σπαλώξω προς τό θάνατο, χάριν των σκοπόν μου... Και γιατί με συγκινώω τόσο ήθονικά, ή φράσεις της άσληθήτητες λατρείας του για μένα;

—Εμπλεξε τό χέρια της με κρυφή άπόγνωση, και φιθούρισε άνοπεινάτη:

—Θέω μου... Γιατί να με μεθάω τόσο, αυτή ή κραυγή τοο πάθους του... Άλλά και γιατί να τό στενωρωή έπιση, τόσο... Άχ, αυτή ή ελκικρής άγάπη, αυτός δ δίχως όρια έρωας—που τόσο πάντα τον δημοσία—φάνηκε έπιτέλους να με περιβάλλη!... Τόν ποθείσα τόσο, και τον βρήκα!... Άλλά με θαμπώνει!... Δέν ήμουν συνηθισμένη σε μόν τόσο φλογερή άγάπη, και προμάξω που την άντικρύνω!... Θ' άγαπήσω άραγε κι' έγω, τον έζηλωτ αυτόν νέο... Όχι!... Πρός Θεού, όχι!... Άν ή Άντισ κατορθώση να σκοτιώση τον καρδιώλο, άν δ σκοπός μου έπιτύχει ενίο, δέν θα θέλωσω ποτέ να ζωνάωτο τον άμοιο Σολαί!... Όχι!... Δέν θέλω να δευμωτώ με άγάπη!... Κυβυνώω να τον άγαπήσω, και δέν θέλω!... Όχι!... Θα τον ληρωήσω αυτόν τον άνθρωπο, και θέλω να τον ληρωήσω!

Ένωματωδ ό κόμη ντέ Σαλαί, γλωμοδ άπ' τη συγκίνηση του και λαχνοισμώμενος, είχε σκυθεί τό κεφάλι του... Περήμεν τη λατρευτή του να εδερπτήθη και να τού μιλήση...

—Έκείνη, άποφάσισε τέλος να μιλήση. Με άγρια προσάθεια, συγκρήτη την παραχή της, Έδωσεν μια σοδορή έκφραση στο ποδούσι της, κι' έπτε:

—Κόμη!... Μας έπτασε πράγματα φριχτά!... Ούτε γινάτε, έξ αίτίας μου άτιμος κι' έπίορκος και προδότης... Σπρώδατε λοιπόν τη λατρεία σας σε μένα, ως σ' ένα τέτοιο όμη!... Και τώρα, τι να σας άπάντησω ένώ... Μια γυναικα, της άνωττής τάξως μου και τοο λαμπροο όνόματός μου, μονάχα δδ άπαντήσεις μπορεί να δώση σ' ένα έρωτα, όταν της τον έκφράζωεν όπως έσεις...

—Ο Σαλαί έγινε σάν πτόμα, άπ' την όπερτάτη άγωνία του...

Κι' ή δούκισσα ντέ Σεθρέζ, ξεακολούθησε:

—Η πρώτη άπάντησί μου, λοιπόν, είνε ή έξής: Θά χρειούστον ένας αλίνους άποχαρηματός, παντοτιούδ; άποχαρητισμός, μεταξύ μας!... Άλλά να είνε τέτοιος δ άποχαρητισμός αυτός, ώστε ποτέ παιά—και σε κανέναν τόπο—να μην μοσοόσωμε, να μην τομωσομε, να συνατηθομε... Καταλόξωτε, κόμη... Μά κάνω ήθλοδή κάτι κι' έγω... Ωστε να φτάσω τη ντροπή τοο δικού σας κατατήματός!... Και τότε, ή πράξις μου αυτή, κι' ή ντροπή ή δική σας, να μάς κρατούν αλόνια χωρισμένους, και σε όμηείο, ώστε να μην τομωσομε ποτέ ν' άλληλοσπικρυστωμέι!... (Άκολουθεί)

